

muligt, jeg tager fejl, men jeg tror det ikke. Derimod har jeg nok set, at det ærede Medlem har været inde paa Udarbejdelse af Forslag i saa Henseende, men med Bankerne har han ikke aabnet nogen Forhandling. I den Retning er der ikke sket noget, som Finansministeren i dette Øjeblik kan bygge paa. Det ærede Medlem sagde selv om Bankgarantien, at de farlige principielle Konsekvenser havde man ikke berørt den Gang. Ja, det er det ærede Medlems Fejl, at det ikke blev berørt. Det ærede Medlem synes ikke at se, hvor stor en Kompliment jeg gør ham med den Rolle, jeg mener, han burde have spillet. Det ærede Medlem siger: Jeg vil optræde efter mit Hoved, ikke efter det ærede Medlems Hoved. Det forstaar jeg, men jeg tror i Virkeligheden, at det ærede Medlem ikke handler efter sin bedre Natur. Politikken har ogsaa gjort det ærede Medlem ringere i den Henseende, end han burde være. Selv i dette Forhold med Hr. Hald har han ikke paa noget Punkt grebet ind. At han, som klagede over den Tone, der havde været her i Tinget, og som haabede paa, at den nu skulde bedres, efter at vi havde faaet et radikalt Ministerium, ikke en Gang griber ind, da man f. Eks. beskylder hans tidligere Kollega, hans Finansminister, Brun, for at have været beruset, det underer mig. Det ærede Medlem havde der haft en god Lejlighed dertil. Men i større Sager, i Alberti-Sagen — hvad vilde det ikke have betydet, om det ærede Medlem, som dog vel ogsaa havde sine Tvivl om Albertis Hæderlighed og Karakterstyrke, blot en Gang havde sagt et eneste Ord imod den Mand, forinden han og saa meget med ham styrtede herhjemme?

Det ærede Medlem siger om Bankgarantien, at der var ikke andet at gøre den Gang, der var Panik, og den maatte man standse. Men det ærede Medlem ved jo godt, at den kunde have været standset paa andre Maader. Man havde ikke behøvet at engagere Staten i den Udstrækning, man den Gang gjorde, og at dette skete, lide vi haardt for nu. Vi lide haardt for det finansielt og paa mange andre Maader, ogsaa paa den Maade, at hele dette Forhold mellem Staten og Bankerne i Virkeligheden er en højst uheldig Ting, som netop trykker Finansministerens Stilling. Det kunde det ærede Medlem have forhindret, hvis han havde brugt sin Autoritet. Men hvad gjorde han? Han gik med. Det ærede Medlem vil sige: Jeg gaar frivillig med. Jeg har som en Kompliment til ham ment,

at han maaske var gaaet nødtvungen med; jeg skal for Fremtiden mene, at det ærede Medlem altid gaar frivillig med i Ting, som jeg mener, han burde holde sig alt for god til.

Saa nævnede det ærede Medlem mit Forhold til Toldloven. Ja, der mener jeg nu ikke, jeg med nogen Ret kan lægge Beslag paa det ærede Tings Opmærksomhed i mange Minutter. Jeg maa nu dog mene, at Spørgsmaalet om direkte og indirekte Beskatning neppe vil komme frem i den første Tid. Efter at vi først have helt rekonstrueret vort direkte Skattevæsen og dernæst atter for en Del rekonstrueret vort indirekte Skattevæsen, er det ikke rimeligt, at man under Finansernes nuværende Tilstand paa ny begynder at forhandle om, hvorledes vort Skattevæsen skal være. Det vil jeg i højeste Grad fra raade, og jeg tror, det ærede Medlem er enig med mig i, at det ikke nu gaar an igen at begynde at tale om, hvordan Landets Udgifter og Indtægter skulle være. Nu gælder det om at indskrænke Udgifterne og holde Indtægterne paa den Højde, vi nogenlunde kunne naa. Men for Resten ved jeg ikke, at det ærede Medlem er en Fjende af indirekte Beskatning. Det er muligt, at han er det, men saa har han skjult det godt, for han er gaaet med til megen indirekte Beskatning. Og naar han endelig nævner Toldloven, ved jeg ikke rettere, end at den største Dækning for Nedsættelser paa Toldloven fik man gennem en indirekte Beskatning: Spiritusskatten. Saa hvorfor det ærede Medlem nu optræder i saa høj Grad som Tilhænger af det direkte Skattesystem, forstaar jeg ikke. Hvad betyder den direkte Skat i Virkeligheden for vore Finanser, i det Øjeblik vi faa næsten hele vor Indtægt ad indirekte Vej? Jeg behøver ikke at belære det ærede Medlem og heller ikke det høje Ting om alle de indirekte Skatter, hvorigennem vi faa vore Indtægter. Formue- og Indtægtsskatten er i dette Øjeblik en langt ringere Del af vore Kilder til Indtægt end selv en mindre Del af vor indirekte Beskatning.

Det ærede Medlem lagde mig den Mening i Munden, at det var fra de ubemidlede, man skulde tage Skatten, ikke fra de bemidlede. Jeg skal dertil sige, at det gælder for al Skat i denne Verden, især i et Land som Danmark, at fra de ubemidlede nødes man virkelig til at tage det. Det kan ikke nytte i et Land, som ikke er rigere end Danmark, at tro, at